

Sprawozdanie z zajęć dyskusyjno- warsztatowych w ramach projektu: „Jak edukować Innych o nas?” Rehabilitacja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych zleczana ze środków PFRON

Trzecie spotkanie dyskusyjno-warsztatowe odbyło się 22 września 2009 roku. Jego temat brzmiał: „Język w edukacji”.

W pierwszej części spotkania odbyła się dyskusja moderowana na temat znaczenia poprawnego komunikowania werbalnego. Mówiliśmy o tym, że pomimo, iż treść to 7% postrzegania osoby w procesie komunikacji międzyludzkiej, jest ona niezwykle istotna. Każdy sukces w wypowiedaniu się, a szczególnie w przemawianiu do większej grupy osób wymaga ćwiczeń, poprzedzonych dokładnym przygotowaniem treści. Treść powinna być dostosowana do poziomu intelektualnego słuchaczy. Mówić należy prosto, bo to co proste jest przekonujące.

Wypowiedź powinna mieć wstęp, rozwinięcie i zakończenie. We wstępie powinniśmy zainteresować słuchaczy na tyle, żeby chcieli nas słuchać. Należy powiedzieć, o czym będziemy mówić i dlaczego jest to ważne. W rozwinięciu powinniśmy przedstawić, opisać sytuację, a w zakończeniu dokonać podsumowania i wyciągnąć wnioski. (W przypadku wyrobionych intelektualnie słuchaczy raczej należy unikać zbyt nachalnego wyciągania wniosków i pozostawić to im.)

Każda ciekawa wypowiedź powinna zawierać zarówno wątki racjonalne oraz emocjonalne. Jesteśmy istotami, które mają nie tylko rozum, ale i emocje, dlatego podczas wystąpień warto posłużyć się np. anegdotą. Odwołanie się jedynie do rozumu i rozsądku adresatów obniża skuteczność wpływu na odbiorców. Emocje (pozytywne) tworzą dobry nastrój w przyjmowaniu informacji. Kiedy treść wystąpienia dotyczy np. lądowania UFO w hipermarkecie temat sam w sobie wzbudzi emocje, więc anegdota, nie jest potrzebna. Anegdoty, dygresje dają słuchaczom chwilę odpoczynku, ponieważ jesteśmy w stanie utrzymać koncentrację maksymalnie przez około 15 minut. Przykłady będące potwierdzeniem tezy, którą przedstawiamy są również bardzo pożądane w wystąpieniach. Jeżeli coś zdarza się w życiu, zwłaszcza naszym słuchaczom, nie będą tego negować.

Dłuższe wystąpienia można czytać (nie za szybko i z właściwą intonacją) z kartki (należy pamiętać o częstym podnoszeniu wzroku na słuchaczy), krótsze powinniśmy wygłaszać z pamięci. Tekstu krótkiego przemówienia nie należy uczyć

się na pamięć. Należy ćwiczyć przemówienie w oparciu o przygotowane punkty. Mówienie tekstu wykutego na pamięć brzmi na ogół sztucznie, poza tym w przypadku zapomnienia tekstu łatwo wpaść w panikę.

Jeżeli wypowiedź ma do czegoś odbiorców przekonać, a nie tylko zainteresować, argumentów najlepiej użyć w następującej kolejności:

mocne słabe najmocniejsze rozstrzygające

Mówienie i przemawianie trzeba ćwiczyć, wszak „*trening czyni mistrza*”.

W drugiej części spotkania przeprowadzone zostały ćwiczenia z modulacji głosu:

Każdy powtarzał 4 razy zdanie: „Nie zrobię tego” kolejno:

1. Ze złością , irytacją
2. Ze smutkiem
3. Z radością
4. Spokojnie, rzeczowo

Następnie każdy uczestnik opowiadał, co było łatwe, a co sprawiło mu trudność.

Na zakończenie spotkania podzieliliśmy się na grupy, które pracowały oddzielnie nad tematami:

- Treść wypowiedzi
- Prawidłowa konstrukcja wypowiedzi
- Wątki racjonalne i emocjonalne w wypowiedzi
- Kolejność argumentów w wypowiedzi

Później reprezentanci każdej grupy przedstawili najciekawsze wnioski.